

Ik doch dà 'k m'n naam hoorde roepe

Dikkels denk 'k nae over dinger hoe ovve die ì m'n jongesjaere d'r aan toe gonge en hoe of 't 'r vendaeg d'n dag aan toe gaot met onze mederrene commenecaosie middele. Eên zô 'n vôôbeeld kwam bij mijn bovedrijve toe 'k aan onderstaond verhaoltjie begon te schrijve. De ouweres onder ons zalle 't zeker herkenne. Azze wij mekaor nôôdig hadde, mor nie konne zien wie of 't was, dan riepe me nie de naam van wie we wouwe zien, neeë, dan riepe me: "Hoewaaie" of "hoe waai je". Nooit m'n aaiige gereaaliseerd datte me dan aailijk bedoelde: Who are you, wie bè je?

Meschie heb ie inmiddels ok in de gaote dà 'k de leste kere nogaal is 'n verhaoltjie vertel over minder vrolijke gezinsomstandigheeje. Ok deuze keer is 't weer êên en aal droefenis wat de klok slaot. 't Gaot zôôas aaltijd, over d'n êêste de beste willekeurige baggeraer en wat 'r op z'n pad komt. Hij waarek al jaere in 't buiteland en is geregeld weke van huis, gevollagd deur eve zôôvel weke verlob bij moeders thuis. 't Leve is 'n bietjie sleur geworre. Ze hebbe aalles wat d'r hartie begeert en 't lijkt aamel op rollechies te lôôpe. 't Zijn staareke bêêne die de weelde kanne draoge, mor 't vlees is zwak. Vrouwlief het uit betrouwbaore bron viao 'n goeje vriendin hore zegge dat 't met hullieze huwelijkse staot op 'n hellend vlak terecht is gekomme. Trouwes, ze is zellef ok nie meer brandschôôn om 't mor 'n mietjie verzichtigchies uit te drukke.

Op 'n zekeren dag gebeurt 'r iets maarekwaerdigs. Z'n vrouwchie stao 's oches zôôas gewoonlijk êêder op as hij. Trewaail hij z'n aage nog is omdraait, hoort ie met 'n haalef oor dà ze wà tege hum zegt. Laeter besef tie pas 't vollegende. Venochend vroeg gong ze bij mijn deur uit, met enkeld 'n paor woordties as excuus. Ze zee dà ze 'n aander hà gevonge, mor nou hoor ik steeds heur stem die roep m'n naam. Ik doch echt dà 'k m'n naam hoorde roepe. Vreemd dà 'k m'n aage dat wijs maakt. Heur stem klink vlakbij mor toch weet ik dà ze mijle ver vâ mijn is weggegaon. Overdags lôôp ik deur de straete van ons durrep heen. Mense die 'k verbij gaot, kijke raor. Ik praot, mor d'r lôôp niemand naes me, toch hoor ik steeds heur stem die roep m'n naam. 'k Weet nie hoe lang geleeje dut beurde, meschie riep ze nie êêns z'n naam mor: "Hoewaaie?"

Huib Kraaijeveld